

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelytől, hova ugy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvántartások stb. intézendők.

Nyilvántartási cikkek soronként 10 kr-ért közöltek.

# SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr  
Fél évre . . . 3 frt — kr  
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr  
Külföldre 1 évre 8 frt — kr  
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos gondolat-sorért vagy annak térfogatáért 4 krajczár.  
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár helyegdíj fizetendő.

## K.-Vásárhely város emelkedése.

Kézdi-Vásárhely, 1888. nov. 3.

A poros akták, az ősök hőstetteiről szóló sok monda mind azt igazolja, hogy városunknak történelmi fejlődése van s fokozatos emelkedését megtartotta minden viszonyok és körülmények között. Az utóbbi 16 év alatt azonban sajnosan kell bevallanunk, hogy általános haladást sem a város, sem egyesek részéről nem konstatálhatunk. Szellemi organumunk, a „Székelyföld“, nem egyszer emelte fel már ezért szavát és sok oly életrevaló eszmét pendített meg, melyet az intéző köröknek kötelességük lett volna meghallgatni.

Ily gondolatokkal lelkeniben, nem csodálkozhatik senki, ha nagy meglepetésemre szolgált e lap folyó évi 84-ik számában megjelent ama cikk: „Hogy segítsünk magunkon?“ Az ebben közölt eszmék megvalósítása egyszerre helyreállítaná 16 év mulasztásait. Rögtön szemrehányást tettem magamnak, hogy miért is tételeztem fel, hogy képviselőtestületünk, mely annyi ügyvédet, közjegyzőt, iparost és tanácsost foglal magában, ily dologtehetetlen; miért gondoltam arra, hogy azok csak akkor mennek gyűlésbe, midőn saját érdekükről van szó? Hisz ama csendes pihenés, mely 16 évig tartott, bővön kárpótol mindnyájunkat, ha a Cserey-kert és telek megvételeivel e város építkezési viszonyai új irányt nyernek. Ha e terv keresztül lesz vive, századok mulasztásait lehet pótolni.

A kiküldött bizottság nehéz feladatot vállalt magára, de, mert kipróbált egyénekből áll, hiszem és remélem, hogy munkálatukat minél előbb megkezdik és saját érdekük kockáztatásával is oly javaslatot terjesztenek be, hogy a város fejlődési érdekeinek, a polgárság közjólétének megfelelően.

Ha munkálatuk nem ezt eredményezné, bátran reá lehetne sütni az önérdék és hiányosság bélyegét.

Lássuk röviden, mi jövőt hoz a Cserey-féle telek megvásárlása a más cikkekben említett pontokon kívül.

Legelőbb is tért fog nyitni arra, hogy városunk átalakuljon és más rendezett városokhoz hasonló legyen; a sok udvartér helyett rendes telek legyenek megfelelő gazdasági épületekkel.

Megmondom, hogyan. A Cserey-telek szomszéd telkei vagy a város által kisajátítva átvételnek és megfelelő szabályos lakóhelyekké átalakíttatnának, vagy mostani tulajdonosuk bizonyos díjért engedélyt nyerne arra, hogy a piacnak átalakítandó Cserey-jószágra kijárót nyerjen és e telekre a meghatározott és a képviselőtestület által megerősített min-ták és tervezet szerint új házakat építsen, melyek úgy is mint lakóházak, úgy is mint bolt-helyiségek a tulajdonosnak kellő jövedelmet biztosítanak.

Az így keletkezett új városrész sok új lakót hódítana magához és a most méregdrágán vagy semmi árért meg nem szerezhető udvartéri utcák népteleneke s így az illető szélső

telektulajdonosok által könnyebben megszerezhetők lennének.

Lassanként tehát átalakulna városunk, a közönség ily viszonyok között egészséges levegőhöz, tágas térségekhez, udvarokhoz jutna s maga a város középületeinek felállítására így a legszebb helyeket nyerné.

A kijárást vásárló szomszéd birtokosoktól oly jelentékeny összeg folya be, hogy a városnak igen keveset kellene hozzá pótolni. A képviselőtestületnek jogában áll a piac- és minden más belügyi dolgokról tetszés szerint határozni, s így e cél megvalósítását a bizottság véleménye alapján minden akadály nélkül keresztülviheti.

Itt az ideje, hogy magunkról gondoskodjunk, fejlődjünk, mert ha nem, ma holnap az ősök dicső múltjának emléke is elvesz és városunkat a haladó kor szelleme az enyészet fátyolával teríti be.

Hogy nincs pénz, az nem kifogás. Magának az államnak sincs, mégis halad, fejlődik, milliókat költ el oly célokra, melyekből sem egyesekre, sem a hazára haszon nem hárul, de ha a közbiztonság megkívánja, meg kell lenni.

Jövedelmi forrásnak, míg e városban élünk, lenni kell; ha vannak olyanok, kik bort, cukrot csempésznek be s így a közjövédelmet kevesbitik, majd eljő az idő, hogy keservesen meglakolnak érte.

Értsünk tehát egyet, városunk fejlődése érdekében tegyünk meg egy szívvel-lélekkel mindent. Ebben, hiszem, segédkezet nyújt

## A „Székelyföld“ tárczája.

### Pár szó a középosztály nőneveléséről.

(Felolvastatták a kézdijárási tanítói kör 1888. okt. 13-án tartott rendes gyűlésében.)

„B. kisasszony igen művelt hölgy. Több nyelvet beszél, szépen zongorázik, sokat olvas.“ Így jellemzik még ma is igen sokan a művelt nőt. Hiszen szép dolog az, ha valaki érti az idegen, művelt nyelvek egyikét-másikát, ha a zenében jártas, ha olvasni szeret; de kérdés, hogy mindezeket hogyan használja fel?

Ha közelebből tekintjük meg ezeket a B. vagy X. stb. kisasszonyokat, legtöbbször azt tapasztaljuk, hogy bizony ők a „több nyelven“, melyeket beszélnek, igen szívesen elsorolják egyik-másik társuk gyengéit, hibáit, ha vannak, sőt igen sokszor ha nincsenek is, természetesen csak hát meggett, és igen szívesen olvassák az idegfeszítő, sokszor rémes és a kedélyt legkevésbé sem nemeseítő francia regényeket, melyekből könnyelmű életnézeteket, vagy a legjobb esetben, ha t. i. valamivel mélyebb kedélylyel bírnak, hiteltelenséget, a jóban való kételkedést szívnak magukba. A tartalmas, eszmegazdag művek unalmasok előttük s társalgásuk is, ha nem éppen a pletyka, akkor a

legujabb divattudósítások, az új ruhaszövedékek stb. körül forog.

Ha pedig gondolkozásukat, érzelmeik világát megismerjük, csalódva érezzük magunkat várakozásunkban s kénytelenek vagyunk bevallani, hogy e „művelt“ hölgyek műveltsége nem az ő lényüknek kiegészítő része, hanem csak szép, csillogó ruha, melyet magukra öltöttek s ha a folyó igen sokszor szűk látkört, kicsinyes, előítéletekkel telt világot takar. Tisztelet itt is azoknak, kikre e jellemzés rá nem illik, de — fájdalom — ilyenek kevesen vannak, s még szomorubb az, hogy csak kivételek.

Nem tartozom azok közé, a kik azt tartják, hogy nem szükséges a nőnek tudomány, elég, ha a fakanalat s a tűt forgatja; de azt hiszem, nem elég a nőnek az a tudomány, a mit az előbbi jellemzés szerint tőle kívánnak, s az sem, ha e mellett még a főzőkanállal s a tűvel is tud bánni. Mindez s kivált az utóbbi elengedhetetlenül szükséges, de még nagyon kevés.

Sok, nagyon sok kell még ezekhez. Művelt szív, telve szeretettel, gyöngédséggel mások iránt, igazságszeretettel önmagával szemben is, és mindezen felül éleslátás, hogy felismerje saját hibáit, erős akarata azoknak legyőzésére, széles látókör helyzetének, körülményeinek áttekintésére, fenkölt gondolkodás hivatásának átértésére, átérzé-

sére; szóval öntudatos törekvés a jóra, szépre, igazra. Ez kell még a művelt név kiérdemlése, s csak ez hiányzik még az említett B., vagy X., vagy Y. kisasszonyok műveltségéből.

Korunkig azt hitték, s vannak, kik még ma is azt hiszik, hogy a nőknek természeti sajátságai a hibák, melyeket szemökre vetnek. Szeszélyesség, irigység, megszólási vágy, fényűzési hajlam, állhatatlanság stb.; ime, a szép tulajdonságok, melyeket egy „gyöngéd“ női szív alkotórészeinek hittek. Elismerték, hogy hajlamuk van a jóra is, csak azt sajnálták, hogy annyi gyarlóság között van az isteni szikra. És sokáig nem jutott eszébe senkinek, hogy a csiszolt gyémánt szebben ragyog és értékesebb, mint a csiszolatlan, s hogy a női jellemnek, mely alapján tagadhatatlanul jó, csupán lecsiszolandó göröngyei, de nem elemei az imént felsorolt és számos fel nem sorolt gyarlóságok.

A nőnevelés kérdése mondhatni egészen a legújabb kor eszméje; nagyon könnyű visszaemlékezni arra az időre, melyben e tárgy komolyan foglalkoztatni kezdte a gondolkodó tökéte. De hogy Európa minden művelt államában előbbre haladt, mint hazánkban, az bizonyos. Eunek egyik oka kétségtelenül az, hogy Magyarország küzdelem-teljes multja miatt csak később kezdetetett hozzá a nagy munkához; de a másik ok, melyen a helyes nőnevelés eszméje zátonyot ér, abban van, hogy a

nekünk megyénk derék főispánja, alispánja és minden igaz szívű tisztviselője.

Akár a regále, akár az eladandó havas árából, akár közösen viselendő pótdadból, te-remsünk pénz és tegyük már valamit, mert valóban ideje.

Isten velünk!!!

Vásárhelyi.

## SZEMLE.

A képviselőház 21-es bizottsága kedden folytatólag tárgyalta a kártalanításról szóló regále-javaslatot és ezuttal a kártalanítás módzataival foglalkozott. A bizottság érdemleges módosítás nélkül fogadta el a 15. szakaszt, mely azt mondja ki, hogy a kártalanítás végleg megállapított összege e célra külön kiadandó s 70 év alatt sorsolás atján beváltandó, előmutatóra szóló közforgalmi állami kötvényekkel eszközöltetik s készpénzben csak az a töredékrész fizetetik ki, mely a legkisebb névértékű kötvénynek is csekélyebb. Az állami kötvényekkel kielégítendő kártalanítás csak azt az igényt állapítja meg, hogy a kártalanítás összege kötvényekben 1892. végéig s csak a kötvényekben ki nem elégíthető maradékrész fog azonnal készpénzben kiszolgáltatni. A 16. szakasz, mely szerint a kártalanításnak készpénzben ki nem elégített részétől 1890. jan. 1-től 5 százalékos, esetleg tőkeamat- s járadékadóval nem terhelt 4 és fél százalékos kamat jár, elfogadtattott ama megtoldással, hogy a kamat a kötvényekhez kiadott, fél évenként utólagosan esedékes szelvények ellenében fizetetik ki. A bizottság törölte a 17. szakasz ama pontját, mely szerint „ha valamely regálebéli igazolja, hogy 1888. végéig a bért előre lefizette s ezen igényét 1889. április 1-ig az adófelügyelőnek bejelentve, a jogosult ezen az egyezkedési tárgyalás folyamán külön felemlítendő bejelentés ellen kifogást nem tesz, az 1890-re szóló járadék-szelvények a bérőnek adandók ki követelése erejéig“. A pont azért töröltetett, mert főlvetélenél az volt kontemplálva, hogy az állam már 1889. január 1-én veszi át a regalét.

A szerdai ülésben Ugron Gábor utalt arra, hogy mind nagyobb arányokat ölt a rendezett tanácsú városoknak az a mozgalmak, hogy az ő kártalanításuk is a zárszámadások alapján történjék és kéri a kormányt, terjesszen elő kimutatást az iránt, hogy mily különbség van abban, ha a városokra nézve a kártalanítás az adó vagy a zárszámadások alapján történik. Tiszta miniszterelnök erre azt válaszolta, hogy a rendezett tanácsú városoknak mint olyanoknak nincs regáljuk. Egyik-másik megvette vagy másként megszerezte ugyan azt, de rendezett tanácsú városi minőségénél fogva nem volt egyiknek sem regálja. A mi zárszámadásaikat illeti, azok a megyéken vizsgáltattak meg; gondolja meg a bizottság, vajjon lehet-e ezek alapján az államra igen jelentékenyen nagyobb terhet hárítani s vajjon lehet-e ily sok, több évre terjedő zárszámadás beérkezésétől s

összeállításától tenni függővé a tárgyalást. Pulszky Agost, Horváth Gyula és a miniszterelnök felszólalása után a bizottság napirendre tért a felvetett kérdés felett. A 17., 18. és 19. §-ok némi módosítással elfogadtattak. A 20 §-nál Bujanovics kéri a miniszterelnököt: mi körülbelől azon minimális árfoylam, mely alatt nem tarthatja kiadhatónak a kötvényeket? Tiszta csak annyit mondhat, a mennyire eddigi puhatólózásai feljogosítják, hogy ha fentartatik az, hogy bizonyos időpontig semmi esetre nem fognak a kötvények börzei eladásnak kitétetni s a viszonyok nem változnak, reméli, hogy a legrosszabb esetben sem fog az árfoylam 90 százalékon alul lenni. A 21—23. §-ok (zárhatarozatok) vita nélkül elfogadtattak.

A rendezett tanácsú városok a regále-megváltás ügyében folyó hó 6-án Budapesten értekezletet tartanak.

\*\*\*

Fontos katonai tanácskozások tartattak okt. 30-án Bécsben a király elnöklete alatt. A tanácskozásokban az új katonai törvényjavaslatokról volt szó. Mint e hírrel kapcsolatosan jelentik, jól értesült körökben azt is hangoztatják, hogy az orosz csapatösszpontosítások ha nem is megdöbbenést, de komoly figyelmet kellettek legilletékesebb helyen. Jellemző momentuma a politikai helyzetnek az is, hogy az orosz külügyminiszterhez jubileuma alkalmából csak Kálnoky gróf küldött üdvözlő táviratot.

\*\*\*

A német császár európai utjai után most kisebb utazásokat tesz. E hó 29-én Hamburgba utazott, hova 29-én érkezett meg s a városi tanács fogadta, élén a polgármesterekkel. A néplelkedése nagy volt s ennek jeleit tapasztalta a császár lépten-nyomon.

\*\*\*

Az orosz-török szövetséghez ügyét, mióta felmerült, egyre feszegették, s orosz részről meg is vallottak annyit, hogy szívesen járnának a portával karöltve és hogy ennek semmi sincs útjában, sőt az kívánatos is, de forma szerinti szövetségre azért még nincs szükség. Minthogy pedig más részről azt a hírt is terjesztették, hogy a hármasszövetség magához iparkodik vonni Törökországot, a porta ismét olyan körülmények közé látta magát sodorva, hogy maga sem tudott saját állásán eligazodni. Londonból most azt jelentik, hogy a porta, meg akarván csafolni, mintha bizonyos hatalmakkal szemben részrehajló magaviséletet tanusítana, közelebb körirotat fog kibocsátani, kijelentvén, hogy Törökország politikája tisztán a béke fentartásán alapszik, minden kormánnyal szemben egyenlően barátságos, a nélkül, hogy egyik oldalhoz jobban simulna, mint a másikhoz.

### Merényletek a csár ellen.

Két merénylet híre érkezik Oroszországból, a merényletek hazájából, s mind a kettő meghiusult. Az egyiket egy kozáktiszt tervezte, ki bombát akart dobni a csár kocsija elé s épen a legválságosabb pillanatban fogták el. Ujabbban pedig az a

hír érkezik, hogy a vasuti vonatot akarták légbe röpíteni, melyben a csár és családja utazott. Eleinte vonatkisiklásnak mondták ez utóbbit, de Pétervárról az a figyelmeztetés jö, hogy nem kell hinni a hivatalos és félhivatalos tudósításoknak, melyek szépitni akarják a dolgot. A „vonatkisiklás“-ra vonatkozólag ezeket jelentik:

A csári családot és kíséretét szállító vonat mintegy 11 óra 45 perczkor hagyta el Taranovkát és körülbelől hatvanöt versztnyi sebességgel haladt a legközelebbi állomás, Borki felé. Röviddel miután a vonat Tarnovkát elhagyta, a csárné megparancsolta a szolgának, hogy szolgálják fel az étkező waggonban a villás reggelit. A szolgák teljesítették a parancsot és a csári család néhány perczcel utóbb bevonult az étkező waggonba és a reggelihez ült. Abban a pillanatban, melyben a szolgák a második fogást körülhordták, egyszerre valamennyi utast oly érzés fogta el, mintha a talaj inogna alattuk és az első perczben azt hitték valamennyien, hogy földrengés állott be. A jelenlevőkön leirhatatlan félelem vett erőt és rettegeve várták a történendőket. A következő pillanatban az összezuzott waggonból eredő fa- és vasdarabok, forgácsok és szilánkok valóságos zápora ömlött be a waggon ablakain és valóban csodával határos, hogy a csári családnak egyetlen tagja se sérült meg ettől a veszélyes záportól. Egy vaskos fadarab a csárnét vállán érte, a nélkül azonban, hogy a surolásnak nyoma maradt volna. Maga a kocsi, melyben a csári család ült, a szenvedett sérülések folytán szinte fölismerhetlenné vált; padlóján tántogó nyílás támadt, melyen át a porcellán edények és a kristálypoharak a vágányok közé hullottak és izzé-porrá törték; az ablaküvegek csörömpölve hullottak, a waggon oldalfalai bezuzódtak, a gázlámpák eltörték s az oldalfalakon levő állványokról a jégbehűtött pezsgős üvegek leestek és tartalmuk szétfolyt. A csárné volt a legelső, a ki lélekjelenlétét visszanyerte; erejének végső megfeszítésével kirántotta az ajtót és kirohant a pályatestre; az uralkodó család többi tagjai utána siettek, hogy megtudják a veszedelem okát. A kocsiból kikerülve, irtózatoss látvány tárult eléjük; a vonat waggonjainak egy része romokban hevert előttük; az egyik mozdony összezuzva, roncsokba törve oldalt fektült, míg a másik félig a töltésbe furódott. A halottak, kiknek száma mintegy husz, irtózatoss látványt nyújtanak; a holttestek borzasztón el vannak csonkítva és legtöbbjüket alig lehet fölismerni. A halottak között van báró Bresch kapitány, a csárnak egyik legbizalmasabb embere, a kinek személyes előnyeieért és nagy tehetségeiért szép jövőt jósoltak. A tartalékos vonat csak háromnegyed óra múlva érke-

magyarnak sohasem volt jó a magáé, mindig az idegen kellett.

A rózsaszínű szemüveges paedagogusok, kiket sorsuk egy-egy nagyobb városban vagy épen a fővárosban dédelget, azt hiszik, hogy elmúlt a „bonne“-ok, a „mademoisell“-ek és „fräulein“-ok kora és nem jut eszükbe ott keresni a lassu haladás okát, a hol van. De mi, a vidéki városok, községek szerény tanítói, közelről láthatjuk, mi vetgátot a valódi helyes, a nemzeti nőnevelésnek, és ezt a valamit akarnám én pár vonásban most feltüntetni.

Megfordultam néhány vidéki városban és azt tapasztaltam, hogy azokban a művelt nőről alkotott fogalom az, a mit soraim bevezetéséül használtam. Azt pedig mindenki akarja, hogy gyermekei jó nevelést kapjanak, s hogy ezt elérhesse, arra oly eszközöket, módokat választ, melyek a jó nevelésről alkotott fogalmának megfelelnek.

Ha a műveltségnek elengedhetetlen kelléke az, valaki tudjon németül, francziául beszélni, a kit művelté akarnak tenni, természetes, hogy megtanítják a franczia és német vagy más nyelvre. S pedig sietnek is vele, mert a gyermekész a legfogékonyabb, fel kell használni a gyermekkort. S a szegény kis leány még nem tudja tisztán kimondani anyanyelvének szavait és már eljött meléje a bonne s minden igyekezetét kifejti arra nézve, hogy a mi keveset a kicsiny saját nyelven gügyögött már, minél hamarabb elfeledje s a lelkéből jövő „édes anyám“ helyett „ma chere mere“-t

mondjon. Mikor aztán a szülők s különösen a mama nagy meglegedésére nem tud a leányka egy magyar szót kiejteni: akkor a franczia bonne bevégezte működését és következik utána a német leány.

És most már megtanulja a szegény gyermek, hogy a „pain“-t „Brod“-nak hívják, „mon chere pere“ helyett „lieber Vater“-t mondjon. Lassanként beletörődik az újabb idegen nyelvbe is, s a mama aztán örvend, hogy leánykája a magyar szót francziásan vagy németesen ejti ki.

Ilyenformán felnő a gyermek az iskolás korig, midőn megtanul magyarul írni, olvasni és kezd a lelke egy kissé egészségesebben fejlődni; de ez csak 2—3 évig tart. Ekkor jön aztán a java!

A zongorázást természetesen már addig is privát órában tanulta; ezt félbenhagyni nem szabad. De németül még csak gyakorlatilag tud valamit; most következik a német írás és olvasás elsajátítása, később a grammatika és így tovább.

Lehet, akad nem egy t. tagtársaim között, ki tulzónak fog tartani. En szeretném, ha mindaz, a mit mondok, tulzás volna, de fájdalom, tapasztalásból beszélek. Számos példával bizonyíthatom állításom igazságát. A többi közül csak azt említem meg, miszerint nem régen szőlítottak fel, hogy egy kis leánynak német nyelvből naponként privát órákat adjak. És az a leányka még nem tudott magyarul jól írni és olvasni. De ismerem nem egy gyermeket a népiskolai alsóbb osztályok-

ból, a kik délelőtt 8 órától 12-ig, délután 2—6-ig vannak elfoglalva a rendes iskolai és a privát órákkal, csak azért, hogy az isteni franczia és a zengzetes német nyelvet megtanulják.

Pedig úgy, a mint e nyelveket megtanulják, azoknak hasznát alig veszik. A közéletben nincs vagy ritkán lesz szükségök reá; annyira pedig e nevelési rendszer mellett nem művelik ki őket, hogy az illető nyelvek irodalmát tanulmányozzák. Már pedig én azt hiszem, hogy a nyelvtanulásnak, ha a közéletben szükség reá nincs, egyedüli célja az, hogy az idegen művelt nyelv irodalmának tanulmányozására segítsen s egy újabb forrást nyisson meg a lélek számára a nemesnek, a szépnek és az örök igaznak felkeresésére.

És ki csodálkozhatik aztán, ha az így, minden cél nélkül agyonkínzott gyermeki szellem alig várja, hogy az iskolából, mely pedig e kinzásnak sem nem oka, sem nem eszközölője, kikerüljön? És ki veszi rossz néven azt is, hogy ha egyszer odahagyhatta az iskola padjait, ösztönszerű borzalommal teszi le kezéből a könyvet, mely komolyabb tartalmu, melyből ismereteit gyarapíthatná? Különben az olvasásról, a művelődés ezen fontos terjesztőjéről is összefoglalom pár szóban tapasztalataimat, de előbb tekintsük meg egy pillanatra a nevelési rendszer erkölcsi értékét is.

(Vége következik.)

Székely Málvin.

zett meg, melyen a csári család Taranovkába utazott vissza. — A mi a szerencsétlenség indító okát illeti, szinte kétségtelen, hogy az bűnös kezek műve. A mint ugyanis a nyomban megindított vizsgálat máris kiderítette, azon a helyen, hol a vasuti szerencsétlenség történt, az egyik oldalon kiszedtek egy sint, a minek azután az lett a vézetes következtetése, hogy a villámsebességgel rohanó vonat mozdonya kizökkent a vágányból és a földbe furódott; a következő vagonok — szám szerint hét — a mozdony fölé torlódtak s azután izzé-porrá törve, összeomlottak. A szerencsétlenül járt kocsiak közül az első udvari alkalmazottakat vitt; ezek jobbra mind odavesztek; azután következett a konyhakocsi, az ebben levő szakácsok és szolgák közül hatan meghaltak, a többiek súlyosan megsérültek; a következő kocsiiban a császári kíséret tagjai utaztak, kik közül ketten meghaltak s többen súlyos sérüléseket szenvedtek; az ezután következő kocsi a reggelizővagon volt, mely szintén nagyon megsérült ugyan, de a benne levőknek nem lett semmi bajuk. Ama nagymérvű elővigyázati intézkedéseknél fogva, melyeket a csár utazása alkalmából megtettek, szinte megfoghatatlan, hogy miként ejthették a merénylet műve és hogy ezeknek vagy az udvari kíséret tagjai közt, vagy a vasuti alkalmazottak közt voltak czinkostársaik.

A Berliner Tageblattnak jelentik Pétervárról: Hír szerint az udvari vonat balesete alkalmával százhusz ember halálos megsebesülést, kétszer annyi könnyebb sérüléseket szenvedett, köztük Wannovszky hadügyminiszter is. A baleset épen akkor történt, mikor a csári család dejeunernél ült. Hét vasuti kocsi izzé-porrá tört.

## Különfélék.

— **Halottak napját** fényesen ülték meg az idén is Kézdi-Vásárhelytől. Alig egy pár éve, hogy a k. vásárhelyi protestáns vallásuknál szokásba jött a siroknak fölékesítése halottak napján, s ma már egész luxus lett belőle. A temető fényárban uszlik s a pompában ékeskedő sirok között tengernyi bámuló és bíráló közönség tolong. Mi szívesen meghajlunk a kegyelet jelei előtt, de azt mindig ismételnünk fogjuk, hogy a bánatos visszaemlékezésnek nem fényre, hanem könnyekre van szüksége.

— **Koldus-ügy.** Kézdi-Vásárhelytől szokásban volt eddig, hogy az év bizonyos napjain, ugymint: halottak napján, sátoros ünnepek alkalmával stb., tengernyi koldus lept meg a polgárságot. Vidékről és a városból összesereglettek a szegények és jártak házról-házra s koldulás czíme alatt nem egy kihágást követtek el. Ha pedig haláleset történt, valóságos ostrom alá vették a halottas házat. A kapott alamizsna felett aztán vagy összeverekedett a koldus-had, vagy felpálinkázva, a közrendet zavarta. Ha pedig az elhunyt szegény volt s az alamizsna szükön telt: gyalázkodó, botrányos kifejezésekkel illették az elhunyt emlékét. — Ezen botrányos állapotot segített a kézdivásárhelyi rendőrség, és pedig oly módon, hogy a hatósági engedély nélkül való koldulást egyszer s mindenkorra nem csak betiltotta, hanem szigorúan ellenőrizte is. Kézdi-Vásárhelytől jelenleg csak 8 koldus van engedélyvel ellátva s ezeknek is csupán szombaton szabad koldulni. Halottas házaknál a szegények csoportosulásának megakadályozására rendőrök vannak kirendelve. Ha azonban a rokonok, régi szokásaikhoz híven, valamit akarnak juttatni a szegényeknek, a rendőrséghez beadhadják, mely aztán azoknak fogja kiosztani, kik a segélyre leginkább rá vannak utalva. A polgárság tehát ezen az úton is felhívatik, hogy a hatósági irásbeli engedély nélkül vagy nem engedélyezett (szombaton kívül) időben kéregető koldusokat utasítsák el és a rendőrségnek jelentésként fel.

— **Királyunk műve a hadseregről.** A „Münch. Allg. Ztg.”-nak, e rendesen jól értesült lapnak, egy bécsi távirata érdekes hírt közöl. Azt jelenti ugyanis, hogy a trónörökös vállalatának, „Az osztrák-magyar monarchia irásában és képben” című nagyszabású műnek rövid idő múlva párja támad egy kisebb,

de nem kevésbé érdekes és fényes kiállításában, mely „Az osztrák-magyar hadsereg irásában és képben” címet fog viselni s mely uralkodónk, Ferencz József személyes vezetése és felügyelete alatt készül. A mint a trónörökös műve a monarchia egész ethnografiáját és történetét felöleli, azon a módon a hadseregről szóló munka szintén népszerű előadásban ismertetni fogja közös hadsereg szervezetét és intézményeit. Mivel tárgyánál fogva e mű sokkal kisebb terjedelmű lesz, mint „Az osztrák-magyar monarchiáé”, nem is fűzetekben, hanem egyszerre fog megjelenni egy hatalmas kötetben. A könyv művészi részét Myrbach katonai festő vezeti. Legelőször a mű élén a királynak színyomatú fényképe foglal helyet, mely uralkodónkat levon ülve ábrázolja. Az érdekes munka valószínűleg már karácsonyra megjelenik a könyvpiacra.

— **Honvédek új felszerelése.** Az új gyalogsági felszerelés a honvédségnél is be akarják hozni. A honvédelmi miniszter a Budapesti állomászó első gyalog-feldandár első zászlóját kipróbálás végett ilyen új rendszerű felszereléssel látta el. A próbák az új felszereléssel naponként folynak a fegyvergyári laktanyában s az eddigi tapasztalatok szerint az új felszerelés mellett szólnak. Az új felszerelés tudvalevőleg abban különbözik a régittől lényegesen, hogy az összehajtott köpenyeg nem mint eddig a vállon nyugszik, hanem a borjú tetejére van csatolva. Továbbá, hogy az összes teher a derékszíjra van erősítve. A felszerelés szerkezete, praktikus volta mellett, eleinte igen komplikáltnak látszik; sok bajuk lesz az oktatóknak, mire az újonczokat a kezelésére betanítják.

— **Az illavai fegyenczlázadás ügyében,** melyről annak idején mi is megemlékeztünk, befejezést nyert a végtárgyalás. Hat vádlott állott a bíróság előtt, kik közül hárman fölmentettek. Vas Sándor kőtel általi halála, Jovicza Tóth Pörge ötévi, hetenkint két napi börtönnel szigorított sötét magánzárkára ítéltetett, Rostássy 15 évét a törvényszék felemelte 17-re.

— **A trónörökös könyve és a csehek.** A trónörökös könyvének osztrák szerkesztőségében az „Oestr. Volksztg.” szerint komoly konfliktus tört ki, a mely a jelenlegi nemzeti politikai küzdelmekben leli az eredetét. A szerkesztőség ugyan is ez idő szerint Csehországgal foglalkozik és így ennek a résznek a beosztása felett kellett volna tanácskozni. A cseh munkatársak azonban kijelentették, hogy mindaddig nem kezdhetik meg a működésüket, a míg cseh államjogi kívánságaiknak illetékes helyen eleget nem tesznek. Ezek a kívánságok abban állanak, hogy Venczel koronájának országait, Cseh- és Morvaországot és Sziléziát egyszerre tárgyalják és a cseh tartományokkal foglalkozó füzetekkel épen úgy bánjanak el, mint azokkal, a melyek Magyarországról szólnak. Az elnök határozottan ellenezte eme kívánságok teljesítését, a cseh munkatársak azonban szívósan ragaszkodnak kívánságukhoz.

— **Bon mot Kemény Gáborról.** Az elhunyt miniszterről több kedélyes adoma kering közszájon, a melyek most kérésre nyilvánosságra él. Közöljük az alábbi két érdekes adomát, mely megtörtént: Egyszer betoppant a miniszter Pannónia szállóbeli második emeleti lakására egy m. kir. levélhordó: — Tessék aláírni tekintetes ur, egy ajánlott levele van! — A miniszter mosolygott: — Feljebb barátom! — Nagyságos uram, tessék! — Még feljebb! — Bocsanatot kérek méltóságos uram, nem tudtam hogy . . . . — Azt ugyan még most sem tudja, barátom, hanem egy m. kir. postai alkalmazottnak mégis csak ismernie kellene legalább a miniszterét! — A szegény levélhordó annyira meg volt zavarodva, hogy a miniszter jóindulatu mosolygása daczára majd kitörte a háttálat az ajtót, mikor kiment. — A második eset B. K. vendéglőssel esett meg, a ki egy vasuti vendéglő kibérlése miatt járt nála. A miniszter a folyamodásra ráírta: „okvetlen kinevezendő” s küldte Tolnay államvasuti igazgatónak. Tolnay ígérte, hogy lesz vendéglő, de időközben ő is, a báró is leköszönt. A vendéglős kinevezésének napja épen az lett volna, mikor a miniszter leköszönt. Persze elvitte a vendéglőt a krízis. A vendéglős felszaladt a miniszterhez s elpanaszolta a bajt. — Legalább addig ne köszönt volna le a kegyelmes uram, míg a kinevezésem meg nincs! Talán jó lenne, ha Tisza öcoxzellenzaiájához mennék? — A miniszter megfogta a vendéglős kezét s az őt annyira jellemző bonhomikus mosolyával így szólott hozzá: — Ne menjen kedves barátom! Abból még nagy baj lehet az országra. Önnek határozott pechje van a miniszterekkel; félek, hogy ha oda megy, még Tisza is le talál köszönni s akkor önt bizonyosan hazarúllással fogják vadolni!

— **Felhívás.** A sorsjegyeknek és egyéb értékpapiroknak részletekre való eladása körül mutatkozó visszasságok megszüntetése céljából, miként az országgyűlés munkülés-szakában e tárgyban tett interpellációk alkalmával jeleztem, törvényjavaslatot szándékozván a képviselőház elé terjeszteni, az e tárgyba vonatkozólag már birtokomban levő anyag kiegészítése végett az ország

relmet intézem a lapok t. olvasóihoz: szíveskedjenek mindazon adatokat, melyekből az értékpapírok adás-vevése körül előforduló visszasságok, vagy esetleg a közönség megkárosítását involváló eljárás kideríthető, lehetőleg hiteles alakban, felhasználás végett hozzám juttatni. Dr. Fenyvessy Ferencz, orsz. képviselő. Budapest, zöldta-utca 40. sz.

— **Köszönetnyilvánítás.** Alulírottak kedves kötelezőségeik ismerik a kézdivásárhelyi posta és távirda egyesült hivatalok t. főnökeivel szemben jelen soroknak közzétételét, mint a mely hivatal főnökei nemes honfiai szívőkörű dícséretre nem szoruló bizonyítékot adtak, midőn halottak estéjén néhai Takács János m. kir. miniszteri tanácsos és országos főtávirdaigazgatónak emlékoszlópát a helybeli ev. ref. egyház sirkertjében honfiai kegyeletből kifolyólag megvilágítottatni szívesek voltak. Az érdemnek annyi év után is ily elismerése által minket, kik hozzá oly közel valánk és kik előtt ama hamvak százszorosán értékesek, örök halála köteleztek. Öv. Takács Jánosné szül. Harth Anna mint neje (Gráciban). Takács Lajos, a magyar általános hitelbank titkára és egyetemi rendes tanár, mint fia (Budapestben). Fogarasy Györgyné szül. Takács Mária cs. kir. huszár-alezredesné, mint leánya (Sopronban). Székely Ivánné szül. Ince Sarolta ev. ref. papné, mint unokahuga. Kézdi-Vásárhelytől, 1888. nov. 4-én.

— **Irodalom.** „Számítási Vezérkönyv”, I-II. népiskolai osztály tananyaga. Irta Józsa Sándor elemi és polg. iskolai tanító. Ára 1 frt 40 kr.; szerző sajátja. Benne új, egyszerű számoló-állvány s módosított kockák szerepelnek. E mód-szerrel a számítás nagyon könnyen és még falusi iskolákban is teljes sikerrel tanítható. Nagyon ajánljuk. Az ár előleges utalványozása esetén bementve küldetik meg a könyv.

— **Vértesi Arnold** ezer elbeszélésének füzetes válatából már a 7-ik füzet is elhagyta a sajtót. E füzettel végződik az első kötet, s ebben kezdődik meg „A koporsóban” című érdekfeszítő elbeszélés. Ezen kívül a „Máltáságos ur” című elbeszélés is kezdetét veszi benne. Általában a változatosság és gazdag tartalom jellemzi e vállalatot s ép ezért nem győzzük eléggé ajánlani olvasóinknak. Finom velin papírosra nyomott 48 oldalt tartalmaz minden füzet, s ennek daczára még is csak 15 kr. Egész évre előfizethetni 7 frt 80 kr-ért, negyedévre 1 frt 95 kr (13 füzetre) a szerző nevére Debreczenben. Az új előfizetőknek az eddig megjelent füzetek egyszerre küldetnek meg, de megrendelhetni füzetenként való szállításra könyvkereskedés útján is. — A kihuzott sorsjegyeket eddigelé nyerték: 1. Hüse Juliska k. a. Debreczenben. 2. Homoróczy József Szegedről. 3. Reitzer Ferenczné Budapest. 4. Bodnár Károly Szempoz (Pozsonymegye). A sorsjegyek azonnal a huzás után az illető nyerőknek megküldettek.

## Közigazdaság.

**Szállítási kedvezmény tojás kivételére.** A m. kir. államvasutak kolozsvári üzletvezetőségének egy hirdetménye szerint a Németországba, Svájcba és a nyugoti országokba való tojás-küldemények gyűjtő állomásai a következő állomások jelöltettek ki: Arad, Csaba, Kolozsvár, Szabadka és Szeged. Olynemű küldeményekre egyuttal és mérsékelt díjtétel engedélyeztetett (A. osztály). Nincs kizárva, hogy szükség esetén más állomások is kijelölhetnek gyűjtő-állomásokul. Az érdekeltek tehát jól teszik, ha az erre vonatkozó indokolt kívánalmaikat haladéktalanul a brassói kereskedelmi és iparkamarával közlik. Az említett rendelet ezen kamara irodájában mindenki által betekintethető.

A jövő évi gyümölcsstermés biztosításáról már most kell gondoskodni. Az idei gyümölcs ugyanis tudvalevőleg a növényben már a múlt évi tenyészet alatt felgyűjtött tápanyagokból kerülvén ki, a mily természetes, hogy a tavalyi fagybántotta fák a múlt évben csak levelezvén és nem virágozván, most bő természettel kárpótolnak, egy természetes az is, hogy ha az idén minden készletüket kiadják, a nélkül, hogy újabbat gyűjthessenek, a jövő évi természetben látjuk ennek kárát. A legbiztosabb mód ennek megakadályozására az, ha a gyümölcserés ideje táján oly tápanyaggal látjuk el gyümölcsfaikat, a melyet azok mielőbb fel is szívhatnak, hogy még az ősz elején leveleikben feldolgozassák. Ez azonban a szokott közönséges istálló trágázás útján nem érhető el. A műtrágyák ugyan gyorsan hatnak, de melyik magyar gazda vásárolhatna most gyümölcsfái számára guanót, chili-salétromot stb. Istállótrágya azonban mindenütt kapható, egy ócska hordó is akad, víz meg elég van. Ha már most a fenekére állított ócska hordót  $\frac{2}{3}$  áig megtöltjük trágyával s erre vizet töltünk, a vízbe pedig a konyháról lekerülő hamut szórjuk, úgy hamar erjedésnek induló hig trágyánk van, a miből egy kupa aranyat ér, csak a felhasználásához értünk. Ha ugyanis valaki a hig trágyát aztán csak egyszerűen a fa töve

körül föld megöntözésére használja, az is sokat segít, de mégis talán felényit sem, mintha még a kilyukadt fenekű köcsögöket és a tört oserépfazekakat is felhasználja. Nagy kár ezeket a személdombra hányni. Ha t. i. valaki csak felülről öntözi hig trágyával a gyümölcsfát, először is a jövő évi gyümölcstermése még alig használ ezzel azoknak valamit, mert idő kell hozzá, néha évek telnek bele, míg e trágyában levő anyagok az esővel a gyökereket környező altalajba leszívárognak; másodszor pedig épen e hosszú idő alatt nagy részét elmosás a nyári záporok. Ha ellenben nem sajnálunk egy kis fáradságot, minden cölunkat elérhetjük. Csak az szükséges még t. i., hogy egy ásóval (s e cölra is kitűnő eszköznek bizonyult az amerikai drainage-ásó) a fatörzs körül egynehány lábnyi átmérőjű körben ássunk 3—4 oly mélységű lyukat, melybe egy tejes köcsög épen belefér. Ha nem volna lyukas fenekű fazékunk, akkor kilyukaszthatjuk azt, sőt utójára virágcserepet is használhatunk.

### 189-ik közlemény

a háromszék megyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet javára Szörce község lakosai által tett szíves adakozásokról.

Simon Mihály 10 kr, Szörcey Gábor 20 kr, Molnár Mózes 2 kr, Farkó Imre 4 kr, Pataki Áron 1 kr, Benedek András 4 kr, Marmostán Lajos 8 kr, Soós Zsófi 6 kr, Albert Ferencz 2 kr, Pataki Elek 4 kr, Kocsis András 20 kr, Dónát Amália 4 kr, Simon Mihály 5 liter, Haray Elek 1 lit, Demeter György 2 lit, Molnár János 1 liter, Lőrincz Mihály 1 liter, Albert Ferencz 1 liter, Nyágy József 1 lit, Toth János 2 liter, Dónát György 10 liter, Péter Károly 10 liter, Pataki János 10 liter, Pataki Ferencz 10 liter, Pataki Imre 2 liter, id. Dónát József 40 liter, Pataki Mózes 1 liter, Dónát Árpád 2 liter rozs, Szörcey István egy liter borsó, Simon Mihály 2 liter, Szörcey István 1 liter, Bogdy Mózes 1 liter, Benedek Lászlóné fél liter, Farkó Istvánné fél liter, Molnár Barabás 1 liter, Bitai Domokosné 1 liter, Farkó Józsefné 2 liter, Benedek Áron 1 liter paszuly, Simon Mihály 10 liter pityóka.

Fogadják a nemes szívű adakozók az árvák nevében kifejezett hálás köszönetüket.  
Kézdi-Vásárhelyt, 1888.

Br. Szentkeresztly Stephanie,  
elnök.  
Vajna Károly,  
jegyző.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:  
Ifj. Dobay János.

Sz. 5192. tkkv.  
1888.

### Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy alcsernátóni ifj. Molnár Lajos végrehajtónak márkosfalvi Barabás Albert végrehajtást szenvedett elleni 134 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Márkosfalva községében fekvő, a márkosfalvi 471. sz. tjkvben 3104. hr. sz. 50 frt, 1444. hr. sz. 84 frt, 2278<sup>1</sup>/<sub>2</sub> hr. sz. 49 frt; a márkosfalvi 226. sz. tjkvben 1591. hr. sz. 67 frt; a dálnoki 88. sz. tjkvben 7104., 7105. hr. sz. 75 frt, 7168. hr. sz. 87 frt becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi november hó 24-ik napján délelőtti 9 órakor Márkosfalva, és Dálnok községében pedig folytatólag a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át tkvi testenkint készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság egyes bírójá Kézdi-Vásárhelyt, 1888 évi okt. hó 13-án.

Vajna Gáspár,  
kirendelt egyes bír.

Sz. 1927. tkvi  
1888.

### Árverési hirdetményi kivonat.

A kovásznai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a brassói polgári kórház alapja végrehajtónak Dónát Józsefné szül. Dónát Amália szörcei lakos végrehajtást szenvedő elleni 56 frt 84 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kovásznai kir. járásbíró területén lévő Szörce községben fekvő, a szörcei 91. sz. tjkvben 239., 240., 241., 3071. hr. sz.; a szörcei 604. sz. tjkvben 1416., 1418., 1747., 1907., 1910., 1943., 2053., 2187<sup>1</sup>/<sub>2</sub>., 2354., 2501., 2712., 2713., 2714<sup>1</sup>/<sub>2</sub>., 2715<sup>1</sup>/<sub>2</sub>., 2981., 3046., 3115. hr. sz. alatt felvett ingatlanokra az árverést 707 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi november hó 30-ik napján délelőtti 9 órakor Szörce község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Kovásznán, 1888. évi július hó 14. napján.  
A kovásznai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

Dobay János,  
kir. járásbíró.

Sz. 4102. tkvi  
1888.

### Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy kézdivásárhelyi Zayzon Lázár ügyvéd végrehajtónak kézdivásárhelyi Zayzon Aronné László Polixena végrehajtást szenvedő elleni 150 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a k. vásárhelyi kir. törvényszék területén Ikafalva községében fekvő, az ikafalvi 549. sz. tjkvben 2881. hr. sz. 2 frt; továbbá az ikafalvi 873. sz. tjkvben 298. hr. sz. 216 frt, 1142<sup>1</sup>/<sub>2</sub> hr. sz. 87 frt, 2861<sup>1</sup>/<sub>2</sub> hr. sz. 4 frt, 2861<sup>3</sup>/<sub>2</sub> hr. sz. 5 frt becsértékű egész ingatlanokra mindkét tjkvben a C<sub>2</sub> alatti haszonélvezeti joga sérelme nélkül az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi november hó 28-ik napján d. e. 9 órakor megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvénycikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a

kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság kiküldött egyes bírójá Kézdi-Vásárhelyt, 1888. évi augusztus hó 11-én.

Vajna Gáspár,  
kir. tvszéki bír.

Sz. 4973. tkvi  
1888.

### Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a kézdivásárhelyi „Stefánia-menház” végrehajtónak kézdivásárhelyi Szöcs István végrehajtást szenvedő elleni 1900 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén Kézdi-Vásárhely határán fekvő, a kézdivásárhely-kantai 531. sz. tjkvben 1057. hr. sz. 200 frt becsértékű, 187<sup>1</sup>/<sub>2</sub> hr. számú 600 frt becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi december hó 21-ik napján délelőtti 9 órakor a telekkönyvi irattárban megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság kiküldött egyes bírójá Kézdi-Vásárhelyt, 1888. évi október hó 6-án.

Vajna Gáspár,  
kir. tvszéki bír.

Sz. 11180—1888.

### Pályázati hirdetmény.

A kézdi-járási főszolgabírói hivatalnál türesedésbe jött s évi 300 frt fizetéssel javadalmazott II-od irtoki állásra pályázat nyitattik.

Felhivatnak mindazok, kik ezen állást elnyerni o hajjtják, miszerint az 1883. évi I. t.-cz. 19. §-ában előirt képzettségüket igazoló okmányokkal felszerelt sajátkezüleg irt folyamodásukat folyó évi november hó 10-ig Háromszék vármegye alispánjához adják be.

Sepsi-Szentgyörgyön, 1888. okt. 17.

2—3

Alispán helyett  
Szentiványi Miklós,  
főjegyző.

Van szerencsénk ezennel a nagyérdeműk özsönget értesíteni, miszerint bevásárlásunkról visszatérvén, raktárunkat dusan elláttuk mindennemű

## NŐI ÉS FÉRFI-DIVATCIKKEKKEL.

Egyszersmind bátrak vagyunk megemlíteni, hogy minden minőségű **lenvásznak** és **kamuka asztalneműek**, Regenhart & Raymann- és Richter-féle hırneves gyártmányok, ugyszintén Schroll-féle **sifonok** és **sirtingek** minden szélesség- és minőségben raktárunkon nagy választékban a legjutányosabb árakban kaphatók.

Továbbá becses figyelmükbe ajánljuk **női és férfi kész fehérnemű raktárunkat**; ugyszintén képesek vagyunk **menyasszonyi kelen-gyékert** a legrövidebb idő alatt legujabb divat szerint kiállítani, minthogy igen értelmes, jó ízlésű szabók állanak rendelkezésünkre.

Teljes tisztelettel

LÁSZLÓ M. és L.  
Brassó, főpiacz, lensor 23. sz.